

"Εντουαρντ Λούσι - Σμὶθ (1933)

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙΑΣΜΑ

Τὸ φάντασμα τοῦ κορμιοῦ σου
Κολλᾷ ἀδυσώπητα στὸ
Δικό μου. "Όταν λείπει
"Ο ἀέρας ἔχει τὴ γεύση σου, καὶ
Χιτὲς βράδυ τὰ σεντόνια εἶχαν τὴν
"Τφὴ σου. Μετά, ὅταν κοιτάχτηκα
Σ' αὐτοῦ τοῦ πρωιοῦ τὸν καθρέφτη,
Βρῆκα ἓνα μελάνιασμα ποῦχε
Ξαφνικά βγεί μέσα ἀπὸ
Τὴ γαλατῆνια σάρκα, ἓνα μῦθο
'Αστὲρι στὸ στήθος, σίγουρα
"Όχι καρφισωμένο ἐκεῖ ἀπὸ πρὶν ('Εγὼ
Μετῶ τὴς πληγῆς μου, καὶ καταγράφω
Τὸν ἀριθμό). Πῶς
"Έγινε τοῦτο; Τὸ φάντασμα τόκανε.
Γυρνᾶω καὶ σ' ἀκούω πὺν γλᾶς.

Τὸμ Ρέιγουορθ (1940)

ΗΣΟΤΝΑ ΝΥΤΜΕΝΗ ΣΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ

οἱ ἐκρήξεις εἶναι πιὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ βράδυ
τὸ τελευταῖο τραῖνο φεύγει γιὰ τὸ νότο
στὴς ἔξη αἰθρία
οἱ ἀναγγελίες θὰ εἶναι σὲ μιὰ καινούργια
γλῶσσα

μασᾶω τὴν ἄκρη ἐνὸς σπέρτου
οἱ ἄκρες τοῦ δαχτύλου μου καὶ τοῦ ἀντίχειρα
κολλᾶνε

7
θὰ περμμένο στὸ σταθμὸ καὶ σὺ
θὰ στείλεις ἓνα σημεῖωμα, ἐγὼ
θὰ τὸ διαβάσω
θὰ βρέχει

οἱ σκιᾶς μας μέσα στὸ ἡλεκτρικὸ φῶς
ὅταν ἤμουν ὀχτῶ χρονῶ με μάθανε πραγμα-
τικά
νὰ γράφω
νὰ ἐνώνω τὰ γράμματα

ἄκου εἶπες ἐγὼ
προτιμοῦσα νὰ κοιτάζω
τὴ θάλασσα, ὅλα ἐκεῖ σταματοῦν σὲ
παράξενες γωνίες

μόνον οἱ δάρκες τὴ χαλᾶνε
κάνοντας σὲ νὰ οἶχνεις τὴ ματιά σου μακρύ-
τερα

Ντ. Μ. Μπλάκ (1941)

ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ

Μέσα στίς
λιμουζίνες τους οἱ
δᾶσκαλοι ἔρχονται: κατὰ
ἐκατοντάδες. "Ω ἡ
πλατεῖα

μαύρισε ἀπὸ σκοῦρα κουστούμια, ἀπὸ σοβαρὰ
σχολαστικά πρόσωπα.

Περιμένουν νὰ τοὺς φωνάξουν.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ

ἐκπαιδευτές, οἱ
πατρικῆς μορφές. "Ω θὰ μπορούσες
νὰ ξεσταθῆς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὰ σφιχτὰ χεί-
λη, τὰ
ἀξιοσέβαστα μέτωπα. Οἱ
γραβιάτες τους εἶναι σφιχτὰ δεμένες, μέσα
στὰ κολλάρια τους.
Ξεπερνοῦν με ἀξιοπρέπεια τὸν ἐκνευρισμὸ τῆς
ἀναμονῆς.

"Ένα
κουδοῦνι χτυπάει. Στρέφονται. Στὰ
πλατεῖα σκαλιὰ ὁ
νάνος μου στέκεται, με τὰ δύο του χέρια ὀ-
ψωμένα.
Κακαρίζει γελώντας. Καλῶς ἤλθατε, σκού-
ξι, καλῶς ἤλθατε
στὸ περὶτεχο Παλάτι μας. Εἶναι πράγματι.
Κατακυλάει σὲ ρόδες ἄμαξας πάνω στὰ σκα-
λιά. Οἱ
δᾶσκαλοι κοιτιῶνται με τὰ σοβαρὰ πρόσωπά
τους.

Μὲ μᾶς τὸν κάνουν σηκωτὸ ἀπὸ τοὺς ὤμους.
Τὸν

κάνουν κομμάτια. Χέρια πόδια, "Ω
χέρια πόδια καὶ εὐαίσθητα ὄργανα, χέρια πό-
δια καὶ
ἄντερα, μάτια, ἡ γλῶσσα, οἱ
λοβοὶ τοῦ ἐγκέφαλου, ἀδένες· ἀμυγδαλές, με-
ρικά
μάτια, χέρια πόδια, ἡ γλῶσσα,
ἓνα νεφρὸ, σῶβρακα, σκώτια, κι ἄλλα
νεφρά, χέρια πόδια, ἡ γλῶσσα
περνᾶνε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, μες στὰ σοβαρὰ
χέρια τους. Εἶναι
ὀλοκληρωτικὰ χαμένους. Μεγάλα
τρεμᾶμενα δῆματα.

Αὐτοὶ
γυρνᾶνε στ' ἄμαξια τους.
'Απομακρύνονται ἥρεμα, χωρὶς ἀταξία·
προσέχοντας τὸ δρόμο.

Στιούαρτ Πάρκερ (1942)

Ο ΠΑΝΤΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

'Ο Πάντυ πεθαίνει: ποτὲ δὲν τὸν γνώρισες,
'Ένας κομφὸς καμπούρης σ' ἓνα γεροκομεῖο.

'Η κουφαμάρα ἔφερε τὴν τύφλα τῆς ψυχῆς
του.
Κανεῖς δὲν τὸν γνώριζε. Κανεῖς δὲν τὸν γνώ-
ριζε.

"Ένα ἄγριο ζῶο ὀρθώθηκε μέσα του
Ψηλὰ κάποιον βράδυ, εἶδα τὰ μάτια του
Καὶ γιὰ τρεῖς μέρες χάθηκε.

